

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

Cap. V. Quid sit unio mystica? Quomodò fiat? Quid ejus effectus? Quid incapacibus & ignaris conferat lectio mysticae Theologiae? Transitus ad Aspirationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

sensus inflatas. Hæc omnia abdicanda, & extirpanda prorsus sunt, ut Deum inveniamus. *Quandiu enim, ait Richardus (i) consolationem ab aliqua creatura accipimus, nondum Dilectum perfecte tenemus.* Quando autem tales fuerimus, ut nihil prorsus terrenorum nos delectet, eodem momento, eodem puncto temporis videbimus quod cupimus, ut promittit Augustinus (k)

4. Cum tot igitur dispositiones ad mysticam Theologiam sint necessariae, libet hic vetere ritu proclamare, Procul hinc, procul este prophani. Nam & Dionysius (l) monet Timotheum, ut caveat, ne quis eorum hæc audiat mysteria, qui rebus adhærescunt, & nihil ultra naturalia supernaturaliter esse imaginantur: qui materialibus rebus immerfi nondum per studium mortificationis, & exercitium virtutum animi candorem acquisiverunt: qui ambulantes in mirabilibus super se arcana Dei sua cognitione se posse percipere arbitrantur. His merito occinimus cum Christiano Poëta (m)

En adest Deus, impios

Hinc procul procul arceos.

Invisum superis genus,

Hinc abite profani.

Fumus ut fugit: obvis

Cera cedit ut ignibus:

Sic, intrante Deo, procul!

Hinc abite profani.

Cæterum hæc sapientia citius ac sublimius Idiotis simplicibus, qui nihil aliud quam salutem in timore & tremore curant, quam magnis & eruditis Theologis conferri solet, nisi & ipsi toto mentis affectu studeant humilitati. Ita scribit vir eximius Bartholomæus de Martyribus Bracharensis Archiepiscopus (n) Et Bernardus de hæc re sermonem habens sic exclamat (o) O quisquis curiosus es scire quid sit hoc Verbo frui, para illi non aures, sed mentem; non docet hoc lingua, sed gratia: absconditur à sapientibus & prudentibus, & revelatur parvulis. Similia docent alii plures sapientissimi viri (p) Bonaventura,

(i) Rich. lib. 4. de contempl. c. 16. (k) Aug. lib. 1. Soliloq. de cognit. Dei & anima c. 14. (l) Dionys. c. 1. myst. Theologia. (m) Franc. Montmorentius in Paraphrasi psalmi 67. (n) Bart. de Martyrib. Compend. doc. spiritualis par. 2. c. 13 §. 3. (o) Bernard. serm. 85. in Cant. (p) Bonav. de processu Relig. Gerson. de myst. Theologia Specul. Gelenus in præxi myst. Theol. p. 1. decis. 1. art. 5. & dec. 10. art. 2. Barbanfon in semitis occultis divini amoris, Suarez tom. 2. de Relig. lib. 2. de orat. c. 10.

Gerson, Victor Gelenus, Constantinus de Barbanfon, Franciscus Suarez. Atque idem confirmant scriptis suis, & exemplo sanctæ ac Theodidactæ mulieres, tres Catharinæ Senensis, Gennevis, & Bononiensis; Angela de Fulgineo, Gertruda, Mechthildis, Brigidda, Baptista Vernacia, Teresa à Jesu, & aliæ plures.

5. Ita nimirum, æterne Deus, rex cœli, & terræ, ita fuit placitum ante te. Tu enim superbis resistis, & humilibus das gratiam, & cum simplicibus sermocinatio tua. Confiteor tibi, Domine, quia abscondisti hæc à sapientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis. Non sic illuxisti inflatis cordibus sapientum hujus sæculi, sicut lucet in mente parvulorum, & humilium humum deferentium. Verè tu es Deus absconditus, & lucem habitas inaccessibleem, sed lucem tuam copiosè illis & antanter communicas, qui JESUM crucifixum corde & corpore exprimentes animam expurgarunt ab omni labe ac sordè voluptatum. Penetrasti animam illorum profundius & vitalius quam soles, cum solam mentem ignotus irradias, jejuna voluntate. Penetrasti intimè, & intelligibili tui contractu experti sunt quam suaviter mulces, & mirabiliter impleas hanc immensam mentis nostræ capacitatem. Tum ex abundantia cordis eructarunt verba, verba utique bona, dulciora super mel & favum; ex quibus didici veram sapientiam, quæ non reperitur in siccis, & insulis libris inanium Philosophorum, qui narrant mihi fabulationes, sed non ut lex tua. Ita, Pater, quoniam sic fuit placitum ante te.

C A P U T V.

Quid sit unio mystica? Quomodo fiat? Qui ejus effectus? Quid incapacibus, & ignorantibus conferat lectio mystica Theologiae. Transitus ad Aspiraciones.

1. **E**O tendunt omnia, quæ de mysticâ Theologia scribuntur, ut animam perducant ad intimam cum Deo unionem, in quâ medulla hujus sapientiæ, & summum ejus arcanum consistit. Non est autem hæc unio localis, sive præsentia, quâ Deus ubique est, nihil se vacuum relinquens propter suam immensitatem. Non est unio per gratiam sanctificantem, quâ anima à peccatis emaculata in Dei amicitiam restituitur, sitque divinæ consors naturæ. Non est unio

unio per charitatem, de qua scriptum est. (a) *Qui manet in charitate, in Deo manet, & Deus in eo.* Prima enim harum unionum convenit etiam rebus inanimatis: secunda omnium iustorum est, & puerorum ante usum rationis: fiuntque istae in substantia animae: Tertia communis est omnibus probis, qui Deum quidem ardentissimè diligunt, sed dono contemplationis, & mystica unione carent. Est igitur alia unio felicissima & arcana, inexpertis impervia, & difficilis explicatu, quae fit in potentiis animae, intellectu scilicet & voluntate; istae enim Deum attingunt, & illi conjunguntur actionibus propriis vitalibus: atque in ista unione summa felicitas vitae hujus consistit, & quaedam futurae gloriae praegustatio. De hac unione non est meae imbecillitatis fustis differere: immundis enim & impuris divina attingere nefas. Legat, qui dignus fuerit, uberimè de illa differentem virtum doctissimum, & quasi alterum Hierotheum divina patientem, Thomam a Jesu (b) qui sanctorum Patrum de eâ, omniumque Mysticorum doctrinam affert, multa addens ex propria experientia.

2. In hac unione clarissimâ luce sapientiae perfusus intellectus Deum respicit, ut quoddam totum, in quo est omne bonum, ita ut ab eo in aliud diverti nequeat: voluntas autem ardentissimo amore constringitur, qui instar ignis erumpens omnia quodammodo absumit, ita ut anima jam in se non vivat, neque actionibus naturalibus intendat, sed toto affectu in eum transeat, cui arcuissimo amplexu conjungitur. Ambae verò potentiae in vastissimam Divinitatis solitudinem, ut ita dicam, introducuntur, ubi Pater cunctis imaginibus nudans intellectum supra rationem nos elevat. Filius verò vacuum intellectum infinita claritate perfundit: sanctus autem spiritus immenso ardore inflammas voluntatem, omnes affectus nostros secum conglutinat, quia mirum id, quod mortale in nobis est, à vitâ immortalis absorbetur. Hic dicit anima, *Bonum est nos hic esse*, hic introducitur in celam vinariam, ubi læta bibit sobriam ebrietatem spiritus: hic canit epithalamium dicens (c) *Dilectus meus mihi, & ego illi. Vivo ego, (d) jam non ego, vivit verò in me Christus.* Desluit hic amans anima, deficitque à seipsâ, & velut ad nihilum redacta in abyssum aeterni amoris

(a) *Joannis 4. 16.* (b) *Thomas à Jesu lib. 4. de divina oratione per totum.* (c) *Cantic. 2. 16.* (d) *Galat. c. 2. v. 20.*

collabatur: ubi sibi mortua vivit in Deo, nihil sciens, nihil sentiens præter amorem. Perdit enim se in divinâ caligine, sed sic se perdere invenire est.

3. O sanctam illam animam, quæ à Deo singulariter visitata, & supra omnia creata, supraque omnem operationem elevata, mediante mysticâ unione in Deum transformatur! Quam benè illi conveniunt verba illa sapientis, (e) *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.* Cum enim felicissima unio sit amplexus, & degustatio summi boni; omnia bona ab ipsa, quasi rivuli à fonte, in animam derivantur. Hinc (f) decor, & pulchritudo, & Spiritus sancti charismata, quibus mirabiliter exornatur. Hinc splendor lucis, & præfulgida illustratio, ardorque amoris, & suavitas ineffabilis. Hinc contemptus rerum omnium terrenarum, & insatiabile celestium desiderium. Hinc perfecta Christi imitatio, & ex redundantia spiritus exultatio sensuum, & corporis admirabilis transfiguratio. Hinc animæ annihilatio coram Deo, & mystica mors: hinc fervor, languor, liquefactio, ebrietas spiritualis, silentium internum, osculum Verbi, ecstasis, raptus, suspensio & alia multa, quæ libens prætermitto, quia de his sola unctio illos docet, qui digni sunt experiri.

4. Altissima quidem sunt hæc mysteria, & super communem hominum caprum; sed ut optimè ait Plato, (g) *De rebus divinis credendum est filiis Dei, etiamsi nullas afferant rationes.* Res sublimes & arcanas, quod sibi notæ non sint, quasi fallas aspernari, fidemque abnegare spectatissimæ probitatis viris, cum de divinis perceptionibus ex propria loquuntur experientia, stultorum est, & impiorum. Nec ideo inutiles æstimandi sunt, aut prorsus abjiciendi Mysticorum libri, quod sublimia tradent, & mirabilia super nos; nam hoc saltem ex illis discimus, quam longè adhuc versetur à culmine Christianæ perfectionis, nondum digni, qui cum Moyse in caliginem ingrediamur. Narrat Gulielmus Abbas S. Theodorici, (h) sibi infirmo in Monasterio Clarevallesi S. Bernardum etiam infirmum moraliter exposuisse Canticum Canticorum: In quo, inquit, cum benignè & sine invidia exponeret mihi, & communicaret sententias intelligentiæ, &

P

sensus

(e) *Sap. 7. 11.* (f) *De his omnibus diffuse Harphius, Rusbrochius, Tancredus, Cartusianus, Ludovicus Blosius, & alii mystici.* (g) *Plato in Timæo.* (h) *Guliel. in vita S. Bern. l. 1. c. 12.*

senſus experientia ſua, & multa docere videretur inexpertum, quæ non niſi experiendo diſcuntur; & ſi intelligere non poteram adhuc, quæ apponebantur mihi; plus tamen ſolito intelligere me faciebat, quid ad ea intelligenda deeſſet mihi.

5. Hic fiſto. Voces enim audio plenas querelarum, quibus à legentibus interpellor. Et ubi, [inquiunt] Via compendii ad Deum, quam te initio huius tractatus oſtenſurum promiſiſti? Hactenus de myſticâ Theologiâ, & de unione cum Deo aſſeruiſti, opus proponens difficillimum, iter arduum, & altiſſimum faſtigium humanis viribus inaccessibile. Unde merito illud Pfalmographi (i) quiſque noſtrum uſurpare poteſt, *Mirabilis facta eſt ſcientia tua ex me, & non potero ad eam.* Quomodo enim terrenus homo terram deſpicere poterit, cælum conſcendere, Angelorum choros tranſcendere, ad Dei ſolum accedere, quidquid eſt humanum exuere, Deo intimè uniri? Libenter quidem iſta legimus, & audimus, ſed tam arduo operi nos accingere, humana fragilitate vires denegante, non audemus. Rectè iſta, ſi ſola hominum imbecillitas attendatur: malè, ſi divinæ gratiæ efficaciam adjuvantem reſpiciamus. Adeſt hæc omnibus, qui à Deo præventi iter ad ipſum aggrediuntur. Aderit & mihi viam docenti, datamque fidem liberanti.

6. Dico igitur, viam compendii ad Deum, ad culmen myſticæ Theologiæ, ad intimam cum Verbo unionem eſſe motus Anagogicos, & exercitium aspirationum. Teſtes huius dicti aſſero omni exceptione majores. Primus eſt Joannes à Jeſu Maria Carmelita exalceatus, qui ita ſcribit. (k) *Concors omnium, quos legerim, ſententia eſt, ad altiſſimam Dei cognitionem & ſenſum, ſive experimentum, aspirationum exercitio ita animam erigi, ut, ſi hoc Angelicum exercitium miris laudibus celebratum, cæteris omnibus antepoſitum frequentet, plurimum proficiat. Habet enim tam egregiam vim exſtimulandi, & divinis flammis urendi, ut hoc unum idoneis circumſtantiiſ ſeptum, & ſtudio virtutum armatum, ad ſummam Chriſtianæ vitæ perfectionem & puritatem corda noſtra perducat. Quamvis enim dona Dei ſint unio, raptus, fruitio, revelatio, & illa indulgentiſſimi Dei interna blandimenta, & ſolis conatibus noſtris, quantumvis nervoſis, illa non producimus; at certè animæ ſeſe idoneè ad eas nuptias ornanti & comparanti munificentius, quàm cogitare valeat,*

(h) *Gulielm in vita S. Bern. lib. 1. c. 12.* (i) *Pſal. 138. 6.* (k) *Joannes à Jeſu Maria myſt. Theolog. c. 9.*

indulgentur. Hæc Joannes, cui alterum adjungo ejuſdem inſtituti Thomam à Jeſu (l) Si Sanctorum Patrum, inquit, aliorumque Myſticorum, quihanc viam experti ſunt, ſententiæ credendum eſt, nullam compendioſiorem viam, nullamvè aliam in Deum aſſurgendi modum faciliore ac nobiliorem eo invenies, quem ſapientiam unitivam, ſive amorem unitivum Myſtici appellant, qui in motibus anagogicis ſive aspirationibus, quibus cor enittitur ad Deum aſſurgere, ac illi avidiſſimè adhibere, conſiſtit. Poſſem paginas late implere aliorum teſtimoniis hanc veritatem confirmantium, præſertim Bonaventuræ, (m) Henrici Harphii, (n) Joannis Gerſonis, (o) Dionyſii Cartuſiani, (p) Conſtantini de Barbanſon; (q) ſed pro indicta mihi brevitate duo propoſita ſufficiunt.

CAPUT VI.

Aspirationes, motus anagogici, Orationes iaculatoriæ quid ſint? Sententiæ, & exemplis Sanctorum Patrum approbantur. De illarum præſtantia, & utilitate.

1. **A** Baridem Hyperboreum Pythagoræ ævo nobilem, & famoſum habuiſſe ferunt aureum telum, quo veſtus, ut poëtico Pegaso, celeriter per ærem volitabat, unde diſtus eſt Æthrobates, ſcandens per æthera, ut reſert Jamblicus in vitâ Pythagoræ. (a) Sed quod genus aurei teli potentius eſt, quàm alatæ & ignitæ Aspirationes, quæ devotam animam momento in cælum efferunt, & penetrant uſque ad thronum Divinitatis? *Anima in qua habitavit ignis Dei, ait Magnus Antonius Abbas, (b) Similis eſt avi duabus præditæ alis, quibus volat, & ſurſum per calidam aera elevatur. Etenim avi præ omnibus creaturis alæ peculiareſ ſunt: alæ verò animæ Domino obſequentis ſunt virtus ignis Dei, quibus ad cælum ſurſum volare valet. Si autem bis carueris alis, minime ſurſum elevari in aera poterit,*

(l) *Thomas à Jeſu de div. orat. li. A. c. 20.* (m) *Bonav. c. 3. myſt. Theologia ipſi adſcripta, quæ eſt Henrici de Palmâ.* (n) *Harphius myſt. Theolog. lib. 2. initio p. 5.* (o) *Gerſon, in myſt. Theologia.* (p) *Cartuſian. lib. de fonte lucis.* (q) *Barbanſon in ſemitiſ occultis par. 1. c. 5. & p. 2. c. 3. & Joannes Lanſpergius initio pharetrae.* (a) *Jamblichus de vita Pythag. c. 28.* (b) *Antonius Abbas epiſt. 18.*